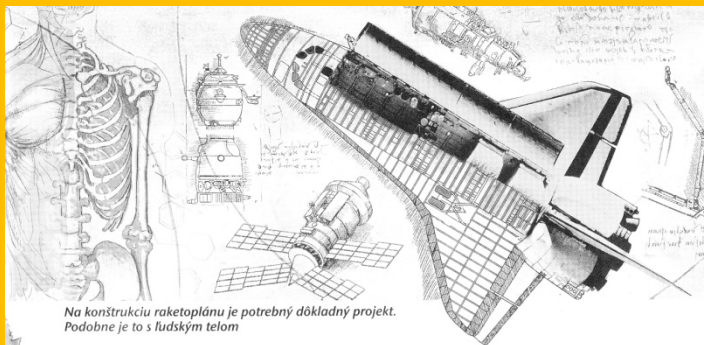
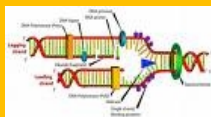
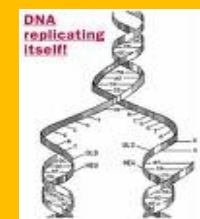

O živote a designe (dizajne)*)

Úvod: Každý projekt má svojho projektanta, každý realizovaný zámer má svojho realizátora

Raketoplán patrí medzi najzložitejšie zariadenia, aké človek skonštruoval; je zostavený z asi 2,5 milióna súčiastok; veľmi dlho na ňom pracovalo niekoľko tímov vysoko špecializovaných, kvalifikovaných inžinierov.

Na konštrukciu raketoplánu je potrebný dôkladný projekt. Podobne je to s ľudským telom

Ľudské telo je zložené z cca 100 biliónov buniek,**) ktoré sú nesmierne zložité, špecializované „zariadenia“ (zložitejšie ako spomenutý raketoplán); a navyše každá z nich obsahuje informácie (v molekule DNA, ktorá sa nachádza v chromozómoch jadra bunky)***) o konštrukcii a vlastnostiach celého tela. Z buniek (rôzne špecializovaných) je zostavené niekoľko desiatok orgánov, a tie sú súčasťou systémov, vykonávajúcich rôzne veľmi zložité, špecifické, ale navzájom prepojené, koordinované funkcie.

Ako vzniklo toto neveriteľne zložité, dokonalé „zariadenie“? Azda bez projektu, zámeru (designu), bez Projektanta a Konštruktéra? Je to všetko dielo slepej „náhody“?

A čo život (t.j. to, čo oživuje tento nesmierne zložitý „mechanizmus“)? Vedci priznávajú, že jeho podstatu nepoznajú (skúmajú iba jeho prejavy a prípadné poruchy); nevedia sa ani zhodnúť na prijateľnej definícii života.

Pre ľudí, ktorí veria v Boha – Stvoriteľa – Inteligentného Dizajnéra a súčasne Oživovateľa, nemôže byť problémom odpovedať na otázky, ktorými sa neúspešne (a celkom zbytočne) zaoberá celá „armáda“ vedcov – evolucionistov na celom svete.

Niečo o živote sa píše aj v nasledujúcom článku.

M. B. B.

*) Design (dizajn) je zámer, projekt.

**) 100 biliónov je stovka a za ňou 12 núl.

***) Informácie, ktoré sa nachádzajú v jednej molekule DNA, keby boli zapísané, zaplnili by asi 1000 zväzkov 600-stranových kníh.

ŽIVOT – Boží dar a ponuka – príležitosť človeka¹

O živote z hľadiska biologického, o jeho pozoruhodnostiach, podobách, pôvode, ale i poruchách som sa zaoberal vo viacerých svojich publikáciách;² tam som uviedol aj mnohé fakty z rôznych prírodných vied,³ ktoré robia pre uvažujúceho človeka absolútne neprijateľnou (už z čisto rozumových dôvodov) dosiaľ u nás panujúcu evolučnú hypotézu vzniku života a druhov. Sú tu však aj iné dôvody, argumenty, ktoré dokazujú, že nie „slepý hodinár“ ateistov ani „ľahostajný hodinár (konštruktér)“ deistov, ale múdry, mocný a milujúci Boh je pôvodcom i udržiavateľom všetkého okolo nás i v nás: Boh sa nám totiž zjavil nie iba vo *svojom stvorenstve*, v prírode, ale aj vo *svojom Slove* a vo *svojom Synovi*, a okrem toho *svojím Duchom koná v nás* i okolo nás neustále svoje dielo. Toto však nie každý dokáže vnímať. Tak ako farboslepý človek nebude nič chápať, ak mu budete vysvetľovať, aký je rozdiel medzi zelenou a červenou farbou, tak človek, ktorý nemá schopnosť vnímať duchovné skutočnosti, Božie zjavenia, nielenže nedokáže vidieť Božie dielo v prírode, „divy Jeho zákona“ v „prírodných zákonoch“, ale nedokáže ani vidieť jasné, do očí bijúce pôsobenie Božieho ducha v živote jednotlivca, národov, ľudstva, sveta – skrátka je „duchovne slepý“, jeho „srdce je slepé“.⁴

Apoštol Pavel píše o takomto človeku: „*Telesný človek neprijíma veci Božieho ducha; sú mu totiž bláznovstvom a nemôže ich poznať, pretože sa posudzujú duchovne.*“ (1Kor 2,14) a efezským kresťanom píše, že sa za nich modlí, aby im „...*Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dal Ducha múdrosti a zjavenia, aby osvietil oči ich srdca (inými slovami: aby otvoril „duchovné oči ich mysle“)*...“ (Ef 1, 17-18); a o taký istý „dar otvorených očí“ prosí Boha aj žalmista: „*Otvor mi oči, aby som videl divy Tvojho zákona!*“ (Ž 119,18).

Schopnosť vnímať duchovné veci dokážu len ľudia, ktorých Boh obdaril novou kvalitou života – **životom duchovným**. Práve tento duchovný život (duchovná stránka života) je zrejme to, čo Biblia opisuje slovami, že Boh stvoril človeka „*na svoj obraz*“. Iste tým obrazom nie je „telesná stránka života“ človeka – telo (*sóma*), čo ako zložité a krásne – veď Boh je duch. Ba nie je ním ani „duševná stránka života“ (*psyché*). Veď istou formou, resp. úrovňou „duševného života“ sú obdarené i zvieratá;⁵ Ale tým, čím sa človek podobá Bohu (tým, v čom je Jeho ob-

¹ Tento článok je vybranou kapitolou z knihy M.B. Benjan: „...príspevok k ...SEMPER REFORMANDA“. Informácie o nej nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

² Napr. v knihách *Fakty a úvahy O ŽIVOTE...*, *Kamienky z mozaiky ANTROPOLÓGIE...*, *Fakty a úvahy O VIERE KRESŤANOV...*, ...príspevok k ...SEMPER REFORMANDA... Informácie o nich nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

³ Nielen z rôznych odvetví biológie, ale napr. aj z paleontológie, matematiky a i.

⁴ „Srdce“ je v terminológii Biblie akýmsi „orgánom duše“ (v preklade môžeme namiesto tohto slova použiť aj dnešnému človeku bližšie výrazy „vnútro“ alebo „podstata“, poprípade „osobnosť“ človeka).

⁵ Záleží, pravdaže, na tom, čo si pod slovami duša a duševná stránka života predstavujeme. Najčastejšie sa tým myslí ľudská psychika, resp. akýsi „nemateriálny substrát“, ktorý je základom „duševných schopností“ človeka, umožňuje mu „duševne žiť“, t.j. cítiť, logicky mys-

razom) je *duch človeka (pneuma)*, presnejšie Duch Boží v človeku, umožňujúci človeku (dávajúci mu schopnosť) vnímať a prijať Boha, rozumieť Mu, komunikovať s Ním, milovať i poslúchať Ho. Pravdaže, predpokladom tohto je okrem iného prítomnosť toho, čo sme označili ako „telesná a duševná stránka života“:¹ fungujúce *telo* (celý ten zázračný komplex väčšinou automaticky pracujúcich systémov) a *psychika*, predovšetkým *intelekt človeka*, od ktorého závisí schopnosť kreativity, logického i abstraktného uvažovania, voľby medzi alternatívami, ale aj *ostatné zložky psychiky*, od ktorých závisí *vôľa*, a do istej miery aj *emotivita* (láska, agapé v ponímaní kresťanov nie je vecou emócií, citu, ale vôle – je to ochota, t.j. vôľa pomáhať tomu, kto pomoc potrebuje).

Môžu byť dvaja ľudia veľmi si podobní, rovnako vzdelaní, podobne sa prejavujúci, a jeden má dar Božieho ducha (sídlí v ňom Boží duch), zatiaľ čo druhému táto vyššia kvalita života chýba. Nech nás to nemýli. Ved' istá podobnosť je napr. aj medzi správaním sa niektorých spoločenstiev hmyzu a človeka, a pritom je tu priepastný rozdiel.

Bud' sme konkrétni: podívajme sa napr. na organizovaný život spoločenstva mravcov alebo včiel – svojou del'bou práce a usilovnosťou nás nielen udivujú, ale neraz i zahanbujú: s obdivom môžeme pozorovať napr. stavby mravenísk alebo termitísk s miestnosťami rôzneho určenia: príbytkom kráľovnej, s „jaslami“ pre drobné potomstvo, s komorami pre zásoby, často so „záhradami“, kde pestujú huby, ktorými sa živia, s dômyselným vetracím systémom (klimatickým zariadením) atď. Ale pozoruhodné je aj správanie sa stavovcov; vezmime si napr. stavby bobrov alebo rozličné originálne konštrukcie i stavebné materiály hniezd vtákov. Alebo sa pozrime na starostlivosť o potomstvo v rôznych živočíšnych druhov, na navigačné schopnosti sťahovavých vtákov a rýb a na iné nesmierne komplikované, a pritom účelné činnosti zvierat. A toto všetko je prejavom vrodenných inštinktov, nie logického uvažovania, premysleného plánovania (ako je to u človeka).

Stvoriteľ dal zvieratám (vlozil do ich genofondu) inštinkty – sú to akoby počítače vybavené veľmi zložitými a dômyselnými programami; naše počítače sú v porovnaní s nimi netrebné monštrá (ved' si len predstavte napr. veľkosť mozgu hmyzu (v priemere 2–3 mg), kde sú tieto nesmierne zložené programy správania sa umiestnené). Zvieratá sa nemusia nič učiť, so svojimi „vedomosťami“ sa už rodia, všetko je vopred dané. Stvoriteľ im teda daroval tieto schopnosti, spôsob ich správania sa, už pri stvorení; dal im ich namiesto schopnosti logického uvažovania (niet pochýb, že je to pre ne výhodnejšie). Inštinkty zvierat sú, pravdaže, predmetom nášho obdivu a úcty ku Stvoriteľovi; ale sú to automaty, na rozdiel od ľudí (i keď' mnohé inštinkty zvierat zďaleka nie sú iba nejakými stereotypnými reakciami, rovnakými za každých okolností: často umožňujú veľmi „logicky“ prispô-

---

lieť i abstraktné uvažovať, účelne reagovať, rozumne (alebo i vedome nerozumne) konať; podľa niektorých je to niečo, čím sa človek líši od zvierat. Ale, ako už bolo naznačené, mnohé z týchto schopností majú predsa vo väčšej či menšej miere aj iné, najmä tzv. „vyššie“ živé tvory (okrem toho v origináli textu Biblie sa aj o zvieratách hovorí ako o „*nefeš chaja*“, t.j. „duši živej“).

¹ Ako už bolo uvedené, (pozemský) život má tri stupne (úrovne) – vegetatívny, animálny a duchovný, prítom vyšší stupeň nemôže „visieť vo vzduchu“, ale musí „sediť“ na nižšom; nižší stupeň však môže existovať aj bez prítomnosti vyššieho.

sobiť konanie momentálnej situácii, ba i správnu voľbu medzi viacerými alternatívami). A podobný obrovský rozdiel, aký je medzi konaním človeka a zvierat (hoci pri povrchnom pozorovaní je v mnohom podobné, takmer „zhodné“), je aj medzi vnímaním i konaním ľudí, ktorí sú, a tými, ktorí nie sú riadení Božím duchom.

Podľa niektorých psychológov človek sa líši od zvierat najmä tým, že vlastní tri špecificky ľudské vlastnosti, schopnosti: slobodu, pocit viny a svedomie.

Sloboda. Zvieratá prichádzajú na svet „hotové“ („naprogramované“ na riešenie problémov, s ktorými sa môžu v živote stretnúť) – vo svojom genetickom vybavení majú algoritmy pre situácie im vlastné (ide o spomínané inštinkty, resp. pudy). Človek prichádza na svet neschopný samostatnej existencie; zato však je *schopný učiť sa, zdokonaľovať* svoje konanie, a najmä je *slobodný* – môže voliť medzi alternatívami, nie je otrokom pudov, inštinktov.

Sloboda je na jednej strane úžasný dar, výhoda, na druhej strane však vyžaduje veľkú **zodpovednosť**, a tiež intelektuálne i morálne predpoklady; pretože: 1. rozhodnutím sa pre jednu alternatívu, táto sa často stane „fait accompli“ – nemennou skutočnosťou, realitou vylučujúcou voľbu a realizovanie iných alternatív, 2. človek svojou voľbou preberá povinnosť niesť dôsledky za vlastnú voľbu, rozhodnutie a jeho realizáciu.

Je dosť ľudí, ktorí práve v tomto zlyhajú – konajú buď „*promiskuitne*“ alebo „*fanaticky*“. Promiskuitní jedinci konajú úplne nezodpovedne – náhodne menia (mixujú), berú „čo im príde pod ruku“, úplne ignorujú svoju predchádzajúcu voľbu, ich cesta nemá smer, a preto ani ich život nemá cieľ. Fanatici, naopak, kráčajú raz zvolenou cestou nehládajíc napravo a naľavo (ba niekedy ani pred seba), neberú na vedomie neskoršie poznanie, zmenu okolností. Keďže nerešpektujú „dodatočné úpravy cesty“, ba neraz ani „dopravné predpisy“, nielenže spôsobujú časté „havárie“, ale väčšinou vôbec nedôjdu do cieľa.

Pocit viny nastupuje tam, kde zlyhala zodpovednosť (voči sebe, voči iným ľuďom, voči Bohu) a kde pôsobí svedomie. Vtedy ide o vinu skutočnú a pocit viny je jej logickým dôsledkom, je odôvodnený. No môže byť aj falošný pocit viny (ak ide o vinu domnelú, nie skutočnú). Človek sa musí naučiť odlišovať vinu skutočnú od domnelej a netrápiť sa falošnými pocitmi viny. „Zmazať“ skutočnú vinu môže iba odpustenie; preto človek musí vedieť odpúšťať, ale i odpustenie prijímať. Dlhodobý pocit viny býva častým zdrojom duševného utrpenia (úzkostno-depresívnych neurotických stavov) i ťažkých psychických porúch, duševných chorôb.

Svedomie možno definovať rôznym spôsobom: „je to integrovaný systém morálnych hodnôt, ktorý sa vyjadruje k tomu čo robím, čo som robil a čo chcem robiť – tým, že to schvaľuje alebo odmieta“, je to akési „tušenie, čo je dobré a čo nie“, je to „hlas v nás“, u kresťana je to vlastne vnútorné chápanie a cítenie Božej vôle, slobodné priklonenie sa k tomu, čo plynie z viery. Svedomie je teda akýmsi „kompasom“, ktorý človeka vedie. Avšak jeho „strelka“ neukazuje u každého rovnakým smerom. Kam ukazuje (a či vôbec ukazuje) závisí od hierarchie hodnôt človeka: napr. iným smerom bude ukazovať „strelka“ tohto „kompasu“ u kresťana, iným u pohana, iným u ateistu – humanistu, a pravdepodobne v žiadnom smere sa neustáli u človeka neakceptujúceho žiadne mravné hodnoty. Ale aj dlhšie nepoužívanie tohto „kompasu“ ochromuje, robí nespoľahlivou jeho činnosť – svedomie „usína“. Preto kresťan bude smer, ktorý tento (nespoľahlivý) „kompas“ ukazuje, porovnávať so smerom, ktorý udáva jediný správny „ukazovateľ smeru“ – Božie Slovo.

Prečo nie všetci ľudia dosiahnu najvyššiu úroveň života – život duchovný?

Každý človek dostal od Boha *dar života „telesného“* (myslí sa tým „biologické bytie“ od chvíle počatia do smrti. Aby nedošlo k omylom, treba pripomenúť, že sem patrí jednak to, čo sa označuje ako „somatické“ (t.j. telesné v užšom zmysle slova), ale aj to, čomu sa hovorí „psychické“ (t.j. duševné). Tento biologický život – ktorý ako vieme, má dve formy, *vegetatívnu* a *animálnu* – je teda Božím darom („darom stvorenia“), ktorý dostal každý človek a každý živý tvor. Človek však okrem toho dostal *ponuku života duchovného*¹ („dar znovuzrodenia“). Tento ponúkaný Boží dar však človek môže, ale aj nemusí prijať. Ak ho prijme, nadobúda nový život (novú kvalitu života), a tým opäť získa stratenú podobnosť Boha. Už sme si povedali, že ak Písmo hovorí, že „*Boh stvoril človeka na svoj obraz*“ (1M 1,27), myslí sa tým určite podoba duchovná, nie telesná (keďže Boh je Duch). Na iných miestach Písma zase čítame, že keď človek prijme Boží dar – Božieho ducha, stáva sa „*chrámom Božieho ducha, Boží duch v ňom prebýva*“ (1Kor 3,16), stáva sa členom Božej rodiny, *Božím dieťaťom – synom, dcérou* (R 8, 14),² a ako sme si povedali, nadobúda opäť stratený „obraz (podobu) Boha“. Keď nás Boží Syn vyzýva „*budte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48), vyzýva nás vlastne k obnoveniu tohoto „obrazu (podoby) Boha“ v nás, a to práve prijatím daru Božieho ducha, a tým aj nového, duchovného života; a k tomu dochádza pri novom, duchovnom narodení, čiže znovuzrození (doslova: narodení „zhora“ – gr. *anóthen* – J 3,3). Ježiš teda hovorí o „novom narodení“, ale vyzýva aj k obráteniu, resp. pokániu. O **obrátení** (ktoré pozostáva z dvoch krokov – *prebudenia* a *vykročenia*) a o **znovuzrození** píšem v predchádzajúcej časti knihy („O VIERE“).

Prijatie Božieho daru duchovného života (nové, duchovné narodenie)³ sa prejaví predovšetkým vierou; vierou, ktorá nespočíva iba v presvedčení o Božej existencii (lebo takúto vieru majú aj Boží nepriatelia, *aj démony veria* – Jk 2,19), ale najmä vo zvláštnom dôvernom vzťahu k Bohu a v dôvere v Neho. Spomenuli sme už, že ten, kto dostane od Boha dar takejto viery, dar Jeho Ducha, dostáva s ním aj nové vlastnosti a schopnosti: dokáže napr. vidieť veci a súvislosti, ktoré predtým nevidel (hoci sa díval), a rozumieť im, ale najmä rozumieť Bohu, poslúchať, rešpektovať a milovať Ho, a súčasne milovať aj Jeho dielo – svojich blízkych i všetko živé; bude teda okrem iného chrániť život, angažovať sa, a neuspokojí sa so

¹ Pojmy „vegetatívny“, „animálny“, „duchovný“ nie je jednoduché nahradiť výrazmi používanými v Biblii, a to preto, že tie sa často používajú promiskue (striedavo, t.j. zamienajú sa). Zhruba však možno chápať pod pojmom „vegetatívny“ to, čo je v Biblii označované „telesný“ (v užšom slova zmysle), teda hebr. *bášár*, gr. *soma* alebo *sarx* (čo doslovne znamená vlastne „mäso“); „animálny“ je to, čo je v Biblii označené ako „duša živá“ (hebr. *nefeš*, gr. *psyché*), t.j. to, čo má zmyslové orgány a nervovú sústavu (takže vníma okolie, cíti a rozumne reaguje – je vybavené inštinktmí); „duchovný“ (hebr. *ruach*, gr. *pneuma*) je tou kvalitou života, o ktorej Biblia hovorí „na Boží obraz“, teda to, čo človek dostal pri stvorení, ale čo pri páde (pri prestúpení Božieho príkazu) stratil; nie však definitívne – Boh mu ho vo svojej milosti ponúka.

² Apoštol Pavel používa pre túto radikálnu zmenu života rôzne obrazné výrazy: „človek je v Kristu“ – *ak je niekto v Kristu, je novým stvorením* (2Kor 5,17); „Kristus je v človeku“: *...vo všetkých (veriacich) je Kristus* (Kol 3,11); „obliecť Krista“ (Gal 3,27); „vyzliecť starého a obliecť si nového človeka“ (Kol 3,9-10; Ef 4,24).

³ Ním sa človek stáva Božím synom/dcérou (dovtedy ním nebol, bol iba Božím stvorením).

starostlivosťou iba o svoj (telesný, duševný a duchovný) život, ale bude ochraňovať a podľa svojich možností podporovať, rozvíjať všetok život na svete, t.j. bude plniť svoje poslanie – povinnosť, úlohu, ktorou bol poverený svojím Stvoriteľom.¹

Ako sme si už povedali, človek je vo svojom rozhodovaní slobodný; jeho konanie nie je určené inštinktmi ako u zvierat, ale má možnosť slobodne sa rozhodovať medzi alternatívami. Už v raji sa mohol rozhodnúť: akceptovať, poslúchnuť svojho Stvoriteľa alebo ho neposlúchnuť. Prvý človek si, žiaľ, vybral tú horšiu, ba priamo katastrofálnu, alternatívu – neposlušnosť so všetkými tragickými dôsledkami. Dnešný človek sa môže rovnako slobodne rozhodnúť: buď bude akceptovať a rešpektovať svojho Boha, prijme od Neho vzácny dar Jeho Ducha, alebo Ho odmietne. Väčšina ľudí (v tzv. civilizovanom svete) opäť volí tú horšiu, katastrofálnu, alternatívu; akoby stratili úsudok – ved' konajú vlastne proti sebe: všetko strácajú, nenaplnia nikdy zmysel svojho telesného života, nezískajú život duchovný, teda zostanú po celý čas svojho pobytu na Zemi na úrovni života animálneho, ale (čo je ešte oveľa závažnejšie) strácajú aj možnosť získať život večný. Lebo tí, čo sa narodili iba raz (telesne), zomierajú dvakrát (na konci pozemského života i po Božom súde, pretože *nie sú zapísaní v knihe života* – Zj 20, 14,15), zatiaľ čo tí, ktorí sa narodili dva razy (telesne i duchovne, „zhora“), zomierajú iba jedenkrát (*...nad tými druhá smrť nemá moci* – Zj 20,6).

Ak človek–ateista toľko stráca a jeho viera sa navyiac opiera o pochybnú evolučnú hypotézu, ktorá, stojí na „hlinených nohách“, mohol by sa niekto opýtať: čo teda vedie niektorých ľudí, schopných uvažovať (napr. vedcov, označovaných „vedeckí, resp. evolucionistickí naturalisti, vedecí materialisti, scientisti“ a pod.) k tomu, že zotrávajú pri svojom presvedčení? Ak napr. evolucionistickí biológovia pri opisovaní zložitých biologických dejov zdôrazňujú „zdanie“ prítomnosti určitého plánu a účelu,² nesmiernu zložitosť aj tej najjednoduchšej bunky a nevyhnutosť spolupôsobenia mnohých zložitých súčastí (neredukovateľných komplexov), aby mohol byť udržaný život, ak pri opise syntézy proteínov všetci používajú výrazy z oblasti inteligentnej komunikácie (ako *správy, naprogramované pokyny, jazyky, informácie, kódovanie a dekódovanie, knižnice* a pod.), prečo potom nepripustia možnosť, že **život je naozaj tým, čím sa zdá byť – produktom tvorivej Inteligencie?** Ved' ak by to pripustili, veda by tým predsa ešte nestratila svoj význam, program, náplň: naďalej by sa napr. mohla zaoberať dešifrovaním jazykov, v ktorých sa odovzdávajú genetické informácie, skúmať ako celé tieto systémy fungujú. Program ani prácu by teda vedci nestratili, stratili by však ilúziu, že môžu úplne ovládnuť prírodu. A ešte jedno by stratili – nemiestnu pýchu: museli by totiž pripustiť, že vedľa sveta prírody existuje

¹ Boží príkaz „panujte (nad všetkým živým)“ treba chápať ako „spravujte...“ („starajte sa o...“).

² Všimnite si slovo „zdanie“ v ich formuláciách! Vkladajú ho tam preto (hoci ten účel sami jasne vidia), lebo ich teória vylučuje akýkoľvek plán, účel v „procesoch evolúcie“. Ak niektorý z nich hovorí o účele alebo pláne (i to sa stáva) pri takých „produktoch evolúcie“, akým je napr. proteo-syntéza (popríklad „biologický druh homo sapiens sapiens“), potom popiera vlastnú teóriu (podľa ktorej je všetko „výsledkom náhodného, prirodzeného procesu bez akéhokoľvek účelu“). Všimnite si tento „podivuhodný“ výrok významného evolucionistu: „Číra náhoda, nič než náhoda, absolútna sllepá náhoda ako základ zázračnej stavby evolúcie“. (J. MONOD: „*Zufall und Notwendigkeit*“, Deutscher Taschenbuch Verlag, 1977. Podčiarkol M.B.B.).

tuje ešte iná skutočnosť, že nad inteligenciou človeka (nad *ich* inteligenciou) je ešte iná, vyššia Inteligencia.

Pýcha má veľkú moc, dokáže úplne ovládať človeka; preto ten, čo je odvekým nepriateľom Boha, ju od pradávna používa ako osvedčenú zbraň pri získavaní svojich nasledovníkov, pri ich ovládaní – robení z nich svojich otrokov. Mysel naturalistických vedcov ovládne nakoniec ich otrokár tak dokonale, že títo sa dokážu dívať priamo na dôkazy premysleného usporiadania a účelnosti nimi skúmaných vecí a dejov (aj ich ako také vo svojich spisoch opisovať), a predsa ich nevidiať. (Ak použijeme spomínanú BEHEho metaforu: nikdy sa nebudú môcť „podiťvať pod kapotu“, a teda nikdy ani nebudú vedieť, že „to nie je vietor alebo gazela, čo poháňa automobil“, ale niečo úplne iné). Ich myseľ je skrátka „zablokovaná“ prístupom Božieho ducha, ktorý, ako sme si povedali, dáva okrem iného človeku schopnosť vidieť to, čo predtým nevidel, rozumieť tomu, čomu predtým nerozumel.¹

Ateisti, naturalisti, materialisti (teda tí, čo veria v „slepého hodinára“), ale i deisti (tí, čo veria v „boha – hodinára“, síce múdreho a šikovného, keďže na počiatku „skonštruoval a natihol podivuhodné hodiny“, ale ľahostajného, lebo sa o ne prestal starať, takže „hodiny idú odvtedy samočinne“), sú teda v podstate ľuďmi hodnými poľutovania – neslobodnými, ľuďmi „nevidiacimi“, a preto nechápajúcimi okrem iného ani skutočný zmysel ľudského života – podľa nich „náhodného produktu evolúcie“, sú ľuďmi bez nádeje.

Ateista (ani deista) nevidí za smrť, ktorá je pre neho koncom všetkého, a súčasne stráca možnosť odpovedať si na základné otázky života: aký má môj život zmysel? aký zmysel má všetko to, čo ma obklopuje, celý svet?

Niektó hľadá zmysel života a snaží sa ho naplniť tým, že si vystaví nejaký „ne-smrteľný pomník“ (postaví dom, zasadí strom, zaopatrí si deti, vytvorí umelecké dielo a pod.). Aká naivita! Ved' to všetko je dočasné a často neprežije ani jeho samotného; „*všetko je márnosť a honba za vetrom,*“ – tak to formuloval múdry Šalamún v knihe *Kazateľ*.

Iní sa riadia tzv. behavioristickou (čítaj „bihejvioristickou“) filozofiou, čo je v podstate kopírovanie správania sa zvierat, riadiacich sa inštinktmí: „Riad' sa inštinktom“ (tak sa hovorí aj v jednej televíznej reklame), riad' sa tým, čo je pre teba „užitočné“, a najmä vyhľadávaj príjemné zážitky, buď „epikurejcom“.

Vlastné predstavy o tom „čo je užitočné“ vedú na jednej strane k neuveriteľnému egoizmu, a na strane druhej vedú niekedy k snahám stať sa „spasiteľom“ ľudstva, či aspoň istej, „vyvolenej“ skupiny ľudí: vytvoríť akýsi „raj na svete bez Boha“ – „blahobytnú“, podľa vlastných kritérií „spravodlivú“, spoločnosť; alebo dokonca vedú k snahám „vylepšovať“ ľudský rod. Títo ľudia nerešpektujú (ba ani nepoznajú) Boží Zákon, nepoznajú ani morálku z neho vyplývajúcu, a tak výsledky ich snaženia sú pre ľudstvo hotovou katastrofou; len v 20. storočí sme mali možnosť dvakrát vidieť takéto pokusy – fašizmus a komunizmus (mnohí z nás

¹ Toto „zablokovanie mysle“ naturalistických vedcov spôsobuje takú slepotu, že títo ľudia dokonca nevnímajú ani svojich kolegov, ktorí vidia veci inak ako oni. Dôkazom sú opäť slová vyššie citovaného J. MONODA: „Dnes už nikto nepochybuje o evolúcii. Každý priznáva, že k nej došlo.“ (podčiarkol M.B.B.).

videli alebo aj „na vlastnej koži“ zažili dôsledky takýchto snáh riešiť problémy ľudstva ľudmi bez Boha).

Niektorí ateisti však odmietajú nielen vyššie spomenuté, ale akékoľvek riešenia otázky „zmyslu života“. No nie sú zato na tom o nič lepšie – naopak, ocitajú sa vo veľmi ťažkej situácii: keďže nenachádzajú žiadne východisko, vidia nezmyselnosť svojho života, a tak sa často utiekajú k samovražde.

Presvedčivým opisom (pretože ide o opis pravdivý, autentický) psychického stavu týchto ľudí je „Spoved“ od L. N. TOLSTÉHO.¹ Je to vlastne jeho osobné svedectvo – nesmierne úprimné, otvorené. TOLSTOJ spôsobom jemu vlastným, veľmi podrobne a pôsobivo opisuje svoje zúfalstvo, hľadanie, a dlho, dlho nenachádzanie východiska zo situácie, v ktorej sa ocitol, keď stratil kontakt s Bohom; ale môžeme tu tiež čítať, ako nakoniec predsa len našiel odpoveď na svoju životnú otázku – na otázku aký je zmysel života. Odpoveď našiel vo viere, v Kristovom učení očistenom od povier a nezmyselných, nebiblických dogiem, a to nie iba v teoretickom prijatí tohto učenia, ale najmä v jeho praktickej aplikácii v každodennom živote, teda v skutočnom nasledovaní Krista. Spoznal, že nič okrem viery nemôže spojiť konečné s nekonečným, časné s večným, nič nemôže dať odpoveď na otázku „aký je nekonečný (večný) zmysel ľudského konečného (časného) života na tejto Zemi?“

Dovoľte krátky úryvok zo spomenutej TOLSTÉHO knihy – o jeho hľadaní a nájdení, o obrátení. Tento úryvok považujem za vhodný aj preto, že sa hovorí v ňom o živote, že „ide o život“; a to je predsa naša téma:

»Ved' žijem, skutočne žijem iba vtedy, keď hľadám Boha, keď Ho cítim. Tak čo vlastne ešte hľadám? – akoby niečo vo mne vykričlo: To je predsa On. To je to, bez čoho nemôžem žiť. Poznať Boha a žiť – to je to isté. Boh je život.

Ži a hľadaj Boha, potom tvoj život nebude bez Boha. A silnejšie ako kedykoľvek predtým sa všetko vo mne a okolo mňa rozžiarilo, a toto svetlo ma už neopustilo.

Zachránil som sa od samovraždy. Kedy presne sa dokonal vo mne tento prevrat, nemôžem povedať. Ako nebadane, postupne sa vo mne ničila sila života, a ja som začal pociťovať, že nemôžem žiť, že sa môj život zastavuje, že samovražda sa stáva nevyhnutnou, tak postupne, nebadane sa táto sila, schopnosť žiť, vo mne vracala.»

Tol'ko citát z TOLSTÉHO „Spovede“ (z knihy L. N. TOLSTOJ a jeho životné otázky – VIERA a UMENIE).

Čo je to ten „prevrat“, o ktorom píše TOLSTOJ? V reči Biblie je to „obrátenie“ alebo „pokánie“, o ktorom tu bolo už hovorené. A čo je to tá nová „sila, schopnosť žiť“, ktorú pociťoval po onom „prevrate“? Aj Písmo hovorí o „novom živote“ kresťanov. A ako vyzerá tento nový život – život viery (resp. duchovný život), ktorý je vlastne tým pravým, naozajstným životom človeka, v čom sa líši od jeho imitácií, ale najmä – ako ho získať? Aj o tom sme si už hovorili – o tom, že náš Pán Ježiš Kristus vyzýva: kajajte sa (*Mk 1,15*), že učeníkom (a ich prostredníctvom aj nám) hovorí o potrebe obrátenia sa (*Mt 18,3*) a Nikodémovi (t.j. opäť aj

¹ TOLSTÉHO „Spoved“ i ďalšie svedectvá jeho viery, ako aj jeho názory na umenie, môžete nájsť v knihe L.N. TOLSTOJ a jeho životné otázky – VIERA a UMENIE. Informácie o nej nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

nám) o potrebe **nového narodenia** – „znovuzrodenia“, čiže „narodenia z Ducha“ (J 3,3,5). Ale aj na iných miestach Písma, keď sa hovorí o „zмене života“ (pred chvíľou sme niektoré citáty uviedli), život, ktorý po tejto zmene nasleduje je označovaný ako úplne **nový život** (čiže nová, **duchovná kvalita života**), a o tých čo žijú „starým“ životom, sa hovorí ako o „mŕtvych“; napr. ap. Pavel: „boli ste mŕtvi, a ste živí...“ (R 6,13), „...Boh ...si nás zamiloval, keď sme boli mŕtvi pre priestupky, (a) oživil nás...“ (Ef 2, 4.5; podobne Kol 2,13); a toto platí nielen o jednotlivcoch, ale aj o spoločenstve ľudí; ved’ v Zjavení v poslanstve cirkvi (zboru) v Sardách sa hovorí: „Poznám tvoje skutky; máš meno, že žiješ, ale si mŕtvý.“ (Zj 3,1).

Toto všetko patrí tiež k téme „život“ – všetko to má niečo spoločného s duchovnou stránkou (novou kvalitou) života. Povedali sme si, kadiaľ vedie **cesta k tomuto novému životu** (spomeňte si na obrátenie, t.j. prebudenie, vykročenie a na následné nové narodenie – narodenie do nového, t.j. duchovného života), a predsa by som rád pripojil k tomu ešte pár poznámok:

Zmienili sme sa o slobode človeka, o jeho možnosti voľby medzi alternatívami. Chcel by som tu zdôrazniť, že hoci sa to niektorým ľuďom nezdá, sú **iba dve alternatívy**: cesta s Bohom, k Bohu alebo cesta bez Boha, proti Nemu. Tretej cesty niet. Existuje latinské úslovie: „Tertium non detur!“ (tretia možnosť nie je). Platí to plne aj o našom postoji k otázkam života, a to nielen jeho zmyslu, jeho zamerania, kvality, ale aj jeho vzniku – buď je človek ateistom, a teda verí DARWINovi a jeho nasledovníkom, čiže evolučnej hypotéze, alebo je človek kresťanom a verí Bohu a Jeho Slovu. Tertium non detur!

Preto neexistuje nič také ako „kresťanskí evolucionisti“, i keď niektorí sami seba takto označujú. Ich „ideovým otcom“ je už spomínaný jezuita, horlivý darvinista TEILHARD de CHARDIN¹ a silnú podporu nachádzajú aj v mnohých publikáciách a vyhláseniach predstaviteľov dnešnej rímskej cirkvi (občas, pravda, i keď menej často, koketujú s týmito myšlienkami aj predstavitelia iných cirkví). Ale ako môže mať niekto odvahu nazývať sa kresťanom, ak spochybňuje Boha, ak neverí Jeho Slovu – a nejde iba o knihu Genesis; ved’ zmienky o Božom stvoriteľskom diele, obdiv k nemu i jeho oslavovanie nachádzame na mnohých miestach Starej i Novej zmluvy. No Genesis je predsa len základ – ak sa ten podkope, zrúti sa celá stavba viery: ved’ ak napríklad uveríme, že človek sa vyvinul zo zvierat, potom nemôžeme veriť ani správe o páde človeka, o jeho hriechu, ale potom by bolo zbytočné aj vykúpenie. Čo by teda ešte u takého tzv. „kresťana-evolucionistu“ zostalo z toho, čomu veria kresťania, čo je základom ich viery? Už ani nehovorím o tom, že takýto človek robí zo samotného Krista klamára. Ved’ tento hovorí o stvorení človeka: „Stvoriteľ ich (Adama a Evu) stvoril ako muža a ženu“ (Mt 19,4), spomína stvorenie sveta Bohom: „...od počiatku, keď Boh stvoril svet...“ (Mk 13,19) a o potope, čiže o celosvetovej katastrofe, ktorú evolucionisti

¹ Je zaujímavé, že tzv. „teistsickí („kresťanskí“) evolucionisti“ sa hlásia k darvinizmu, resp. neodarvinizmu, a nie k lamarckizmu. J.B.LAMARCK (1744-1829) totiž prvý (už pred Darwinom) vymyslel ucelenú hypotézu o vzniku druhov evolúciou, pričom podľa neho je „vývoj druhov“ riadený „vnútornou božskou silou“ (u Darwina, ktorý sa otvorene hlásil – najmä vo svojich neskorších dielach – k ateizmu, je to, ako vieme, „prirodzený výber“ a podľa neodarvinistov pri „vzniku nových druhov“ hrajú hlavnú rolu *náhodné mutácie*).

rozhodne odmietajú, Ježiš hovorí ako o nespochybniteľnom fakte: „...v dňoch pred potopou (ľudia) jedli, pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, keď Nóach vošiel do korábu, a nič nespozorovali, až prišla potopa a zmetla všetkých; tak bude aj pri príchode Syna človeka.“ (Mt 24, 38.39).

V týchto výpovediach Božieho Syna môžeme teda čítať jeho potvrdenie toho, že Boh stvoril svet, človeka (čiže svet ani človek sa nevyvíjal „od primitívnych k vyšším formám“) a že Boh uviedol na skazený svet trest – potopu (celosvetovú katastrofu). Pravdaže, čítame tu aj výstrahu, výzvu k bdelosti, pripravenosti – a toto je aktuálne najmä dnes, keď obrazne, opäť Kristovými slovami, povedané „ratolest' (figovníka) mladne a vyháňa lístie“ (Mt 24,32).

Tí, čo sa ešte stále domnievajú, že kresťanstvo a darvinizmus možno zlúčiť, tí, čo sa nedajú presvedčiť argumentmi z pozície kresťanstva, mali by poznať aj názory z druhej strany. Významný darvinista W. PROVINE, profesor z Cornelovej univerzity, napríklad tvrdí, že konflikt medzi „vedou“ (myslí tu však konkrétne neodarvinizmom) a náboženstvom je nevyhnutný, že ľudia, ktorí zastávajú náboženské názory a zároveň prijímajú evolučnú biológiu „musia pri vchode do kostola odložiť svoj mozog“, a že tí niekolkí, ktorí medzi svojou biológiou a svojim náboženstvom nevidia žiaden konflikt, „sú vo svojom myslení rigidní, alebo ho majú rozškatuľkované, alebo sú ateistami a nevedomujú si to“. Niektoré vedecké organizácie tento konflikt zámerne zakrývajú, aby neohrozili financovanie svojho výskumu. Na ich adresu W. PROVINE napísal: „Tento postoj je taktický, ale intelektuálne nepoctivý.“

Pravda, nie všetci naturalistickí evolucionisti sa vyjadrujú tak jednoznačne ako prof. PROVINE; niektorí prehlasujú, že veda (myslí sa naturalistická) a náboženstvo (myslí sa kresťanské) nie sú v rozpore, pretože „zaujímajú rozdielne oblasti“. Pripúšťajú teda „koexistenciu“ vedy (naturalistickej) a viery: vraj tak, ako môžu vedľa seba existovať veda a umenie (veď prečo by napr. vedec vo svojom voľnom čase nemohol čítať rozprávky?), môže existovať „oblasť objektívneho poznania“ a vedľa nej to, čo možno nazvať „záležitosť subjektívnej viery“. Teda ich presvedčenie o zlučiteľnosti vedy a viery má svoje podmienky. A má i hranice: napr. v USA (ale nie iba tam) oficiálne vedecké organizácie vedú s kreacionizmom otvorenú vojnu; pritom k ich taktike patrí požiadavka bezpodmienečnej kapitulácie protivníka, a ľudí z ich radov, ktorí pripúšťajú, že v naturalistickom chápaní existujú „otvorené otázky“, považujú jednoducho za zradcov.

To je súčasnosť, ale nezaškodí si pripomenúť niečo aj z nedávnej histórie: J. HUXLY, známy darvinista, bol propagátorom „náboženstva“ *evolučného humanizmu*. Pod jeho vplyvom americký filozof J. DEWEY v r. 1933 zakladá *hnutie za náboženský humanizmus*, ktoré vo svojom manifeste vyhlasuje názor (ktorý bol v tom čase bežný), že zánik teistického náboženstva otvorí ľudstvu novú éru pokroku a sociálnej spravodlivosti. Krátko nato Hitler a Stalin predviedli ukážkovú realizáciu spoločností bez teistického náboženstva. Pod vplyvom tejto skúsenosti DEWEYho nástupci v roku 1973 pripúšťajú, že minulý manifest bol „príliš optimistický“ a že ho treba revidovať. A tak nový manifest už pripúšťa, že „veda niekedy namiesto dobra prináša zlo“ a že „tradičné náboženstvo nie je jedinou prekážkou

pokroku“; celkove však posolstvo nového manifestu vyznieva ako predtým: spása prichádza prostredníctvom vedy!

Keď sme už pri histórii, vráťme sa krátko k už spomínanému jezuitovi–filozofovi a súčasne „paleontológovi“ – vášnivému evolucionistovi, TEILHARDovi de CHARDIN, ktorý „zmodernizoval“ kresťanstvo v tom zmysle, že ho založil „na skale“ evolúcie namiesto na „istých udalostiach, ktoré sa údajne udiali v Palestíne pred takmer dvoma tisícami rokov“ (to sú jeho slová). Podľa neho evolúcia nie je iba jednou z hypotéz, teórií alebo systémov, ale všeobecnou podmienkou, ktorej sa musia podriaďovať všetky ostatné hypotézy, teórie, systémy; je „svetlom“, ktoré osvetľuje všetky fakty, je „cestou“, po ktorej sa musia uberať všetky myšlienky.¹ Stručne povedané: evolúcia je bohom, ktorého musíme uctievať, ktorý nás berie so sebou do neba – v terminológii TEILHARDovej „teórie“ je to „bod Omega“, čo je harmonizované kolektívne vedomie, zodpovedajúce akémusi „nadvedomiu“: množstvo individuálnych reflexií sa združuje a posilňuje v akte jedinej reflexie; a miliardy zrníek myslenia vraj vytvoria jediné veľké zrno myslenia planetárnych rozmerov.

Ani sme sa nenazdali a sme pri hlavných myšlienkach súčasného novopohanského hnutia New Age (tomuto sa venujem podrobnejšie v knihe „NOVÝ VEK“ ALEBO KONIEC TOHOTO („STARÉHO“) VEKU?).

Viera v evolučnú teóriu je absolútne inkompatibilná s vierou v Boha (ktorá samozrejme zahŕňa v sebe aj, ba predovšetkým, rešpektovanie Božieho Slova). Napriek tomu aj niektorí farári a teológovia s ňou koketujú; dokonca sa k nej oficiálne hlásia aj niektoré tzv. „kresťanské“ cirkvi. Ako dôkaz uvediem citát z „*Malého teologického lexikonu*“, vydaného Spolkom sv. Vojtecha; tam pod heslom „evolucionizmus“ môžeme čítať: „...*teológia nič nenamieta proti tomu, že svet sa z prvotného stavu za súčinnosti Božej vyvíňoval až po človeka, v ktorom hmota dostáva za podstatný tvar rozumnú duchovnú dušu, a tak dosahuje vrchol dokonalosti.*“ Takéto vyjadrenia nemajú naozaj s kresťanstvom nič spoločné (keďže viera kresťanov je založená na Božom Slove, nemôže byť s ním v protiklade); naopak, majú veľmi blízko k predstavám ateistov, resp. deistov a ich pokračovateľov v hnutí New Age. Kresťanovi musí byť jasné, že viera v *Boha ako Stvoriteľa* (samozrejme v biblickom zmysle) je základným kameňom kresťanskej viery. Ak sa tento základný kameň podkope, zrúti sa celá stavba. (Príkladom je spomínaná „teória“ jezuitu, „teológa“, evolucionistu TEILHARDA de CHARDIN).

Ustúpenie z pozícií Božieho slova musí vždy nakoniec vyústiť v ateizmus alebo pohanstvo (novopohanstvo) – k „smrti Boha“, ktorú hlásal a po ktorej tak túžil jeden z najväčších „apoštolov“ (vyslancov) satana – NIETZSCHE.

Evolucionizmus je skutočným „náboženstvom“² – veď sa snaží odpovedať na základné otázky života (podobne ako napr. kresťanstvo, judaizmus, islam a iné

¹ V podobnom zmysle sa vyjadril aj pápež Ján Pavol II. vo svojom Posolstve Pontifikálnej akadémie vied (jeho prejav bol uverejnený v *Quarterly Review of Biology: John Paul II, 1997*). Pápež tu vyslovil svoj rešpekt voči evolučnej teórii (fakticky sa k nej prihlásil), keď povedal, že ju považuje za *viac než púhu hypotézu*, podotkol však, že môžeme *hovoríť o „viacerých teóriách evolúcie“*.

² Možno použiť aj výraz „ideológia“; tá formuje paradigmu, a má preto úzku väzbu napr. aj na politiku (poprední darvinisti R. LEWONTIN a S.J. GOULD z Harvardskej univerzity napr. hrdo

náboženstvá): čím je vlastne človek, odkiaľ pochádza a kam kráča? Odpovede na tieto otázky určujú aj to, ako si kto odpovie na ďalšie otázky: v čom spočíva zmysel ľudského života, šťastia človeka a aké sú cesty k naplneniu toho zmyslu a k dosiahnutiu toho šťastia? Ale napr. aj to, aký postoj zaujme k otázke etiky (vzťah človeka k Bohu určuje totiž aj jeho vzťah k ľuďom a celému stvoreniu).

Z toho, čo bolo práve konštatované, vyplývajú *tri skutočnosti*:

1. názor niektorých ľudí, že naturalistická veda (darwinizmus) a viera „sa zaujímajú o rozdielne oblasti“ (a sú preto vraj zlučiteľné), je ilúzia alebo vedomé klamstvo,
2. kresťanstvo a darvinizmus ponúkajú na rovnaké otázky diametrálne rozdielne odpovede, ponúkajú cesty vedúce úplne iným smerom. „Kresťanskí evolucionisti“ stoja kdesi na križovatke týchto ciest (momentálne teda na oboch cestách súčasne), ale kráčať ďalej môžu *len po jednej z nich*; musia sa preto rozhodnúť po ktorej!
3. To, ktorú cestu si človek vyberie, nemôže sa neodraziť na jeho etických postojoch. V rámci celej spoločnosti potom platí, že morálka spoločenstva závisí od toho, akou paradigmou (resp. svetonázorom) sa väčšina jeho príslušníkov riadi.

Možno si DARWIN ani neuvedomoval, že sa o jeho nápad oprú nielen celkom slušní a vzdelaní (v tom čase) ľudia, ale predovšetkým najmasovejší vrahovia v dejinách ľudstva. Názor, že človek je len niečo viac vyvinutejšie zviera, podnietil v našom storočí mnohých „vylepšovateľov“ ľudského rodu k tomu, aby vývoju „pomohli“ k výberu lepšej rasy alebo pokrokovejšej spoločenskej triedy. Je napríklad nepopierateľným faktom, že NIETZSCHEho „filozofia“, jeden z hlavných pilierov nacistizmu, bola vlastne iba „dotiahnutím“ evolucionistickej ideológie do dôsledkov v oblasti „spoločenskovednej“, a podobne ním boli, hoci, pochopiteľne, s inými dôrazmi a vývodmi, aj MARXove predstavy. Skutočne, fašizmus, ani komunizmus, ale ani New Age, by bez evolučnej teórie nemohli existovať.

DARWINova teória sa ujala svojej nadvlády z ideologických dôvodov. Napriek tomu ešte i dnes o nej hovoria niektorí učitelia na školách svojim neznačným žiakom ako o prevrate v biológii. V skutočnosti prevratom, revolúciou sa stali objavy molekulárnej biológie o sto rokov neskoršie. A tieto nepotvrdzujú, naopak, vracajú evolučnú hypotézu. Ak to učitelia pred svojimi žiakmi zamlčujú, nielenže robia z nich polovzdelancov, ale ich aj neprípustne ideologicky indoktrinujú. Ba, či vedia títo učitelia, že podľa západných štatistík vyše 80% vedcov neverí, že by sa bol život vyvinul na našej planéte bez príspevku vonkajšej inteligencie? A uvedomujú si títo učitelia, že nevedomosti a skreslené informácie v tejto oblasti môžu byť dokonca nebezpečné pre celú spoločnosť, a to aj v oblasti morálky, etiky?

Šíriť mýtus evolúcie, ktorý je vedecky vyvrátený a ktorý vedie v konečnom dôsledku k uvedeným ideológiám a cez ne k ohrozeniu nielen kresťanov, ale aj k morálnej skaze celého ľudstva, je vlastne zločin. Možno si poviete, že niekto môže byť evolucionistom, poprípade vyznávačom učenia (alebo „sympatizantom“) New Age, a pritom celkom slušným človekom, ktorý nikomu neškodí. Ale to je omyl.

---

hovorili o „marxistickej inšpirácii pre svoju biologickú teóriu“ a pravíkoví darvinisti zase svoje biologické teórie často spájajú s pojmami ekonomickej, ale i rasovej „súťaže“).

Práve takíto „celkom slušní ľudia“, ktorí „nič zlého neurobili“, a nie narkomani a prostitútky, boli v dvadsiatom storočí zodpovední za rozpútanie dvoch svetových a množstvo menších vojen, v ktorých bolo zabitých mnoho miliónov iných celkom slušných ľudí.

Záver

Hovorili sme tu o živote z pohľadu kresťana: okrem iného aj o tom, že pre nás – kresťanov je život Božím darom, Jeho zázračným dielom – akousi vizitkou Stvoriteľa; ale bola tu zmienka aj o zmysle, ciele života (o získaní duchovného života, znovunadobudnutí strateného obrazu Boha a miesta v Božej rodine – postavenia syna, dcéry Božej atď.). Celkom inak život definujú a v niečom úplne inom vidia zmysel, cieľ života darvinisti. Napr. A.G. CAIRNS-SMITH vo svojej knihe „Seven Clues to Origin of Life“ píše: „Život je produktom evolúcie“ a účelom, cieľom života (živej veci) „je prežiť, súťažiť, reprodukovať svoj druh navzdory nepriaznivým podmienkam.“ Teda podľa evolucionistov je život „niečo (niekedy to nazývajú aj „vyššou formou pohybu hmoty“) čo sa vyvíja prirodzeným výberom“ a zmyslom života je „súťaž (t.j. **boj**, čiže **nepriateľstvo**) a rozmnožovanie.“ Medzi ponímaním kresťanov a evolucionistov je teda zásadný rozdiel, neprekonateľná priepasť. Tzv. „kresťanskí evolucionisti“ si musia vybrať – **rozhodnúť sa pre jedno alebo druhé**: pre kresťanstvo (t.j. pre Krista – Božieho Syna) alebo pre darvinizmus (t.j. pre DARWINA – popierateľa, nepriateľa Boha); pre toho, kto hlásal, že programom života je **láska**, alebo pre toho, kto tvrdí, že zmyslom života je **boj (nenávisť)**. Nemôžu však klamať iných aj seba, nemôžu tvrdiť, že je možné zlúčiť veci inkompatibilné, ako sú oheň a voda, svetlo a tma, pravda a lož, alebo – kresťanstvo a darvinizmus.

Kresťania (ak sú skutočne kresťanmi) budú sa držať Božieho slova (starej, reformacej zásady „SOLA SCRIPTURA“, t.j. „jedine Písmo“), a to za všetkých okolností, v každej oblasti, ale najmä v životne dôležitých otázkach. A takými sú aj otázky, týkajúce sa časného života človeka – jeho vzniku, zmyslu, zamerania, resp. smerovania; lebo od toho, aký postoj kto zaujme v týchto otázkach, závisí nielen to, ako prežije svoj život (niekoľko desiatok rokov svojho časného života), ale aj to, ba najmä to, kde bude tráviť večnosť – áno, ide tu o život večný. Nespochybnujeme žiadnu časť Písma, ani Genesis, ba najmä nie Genesis. Čo by to bola za stavba, ktorá by nestála na základoch, a čo by to bola za viera, ktorá by nestála na Božom Slove. Celkom iste by to nebola tá viera, ktorá je podmienkou našej spásy, podmienkou naplnenia všetkých tých zaslúbení, ktoré sú našou nádejou; nebola by to viera, o ktorej hovoril Boží Syn Ježiš Kristus a všetci ostatní, ktorých ústami k nám vraví **Boh – Stvoriteľ všetkých ľudí, ale Spasiteľ a nebeský Otec iba tých, ktorí prijali dar Jeho Ducha, ktorých On prijal za svojich synov a dcéry.**

Dr. M. Benjan

Darček pre Vás:

Desiatky publikácií zadarmo

Radi by sme Vás upozornili, že teraz máte možnosť si pozrieť a gratis („free“) stiahnuť desiatky dokumentov v elektronickej podobe – vo formáte **PPS** („prezentácie“) a v **PDF** (články, fakty, úvahy). Stačí jednoducho kliknúť na názov zvoleného dokumentu v zozname, ktorý nájdete po zvolení voľby „**mimoknižné publikácie**“ (v sekcii „**Prejsť na:**“) na web-stránke:

www.knihy-benjan.sk

Ide o originálne publikácie s mnohými (často málo známymi) *faktami o pravde, poznávaní, ale aj o lži, podvádzaní a manipulovaní; o vede a viere; s faktami a úvahami o svete, o Bohu, ale i o Vás.* V mnohých pps dokumentoch („prezentáciách“) tiež nájdete *unikátne fotografie a krásne melódie.*

Okrem toho na tejto web-stránke nájdete **PONUKU KNÍH**, kde je vyše 20 titulov, ktoré si môžete objednať a ktoré nikde okrem u nás (a v internetovom kníhkupectve MARTINUS.sk) nedostanete. O knihách si tu môžete prečítať podrobné informácie – nielen o ich rozsahu, formáte, cene a špeciálnych zľavách, ale aj o ich obsahu (t.j. anotácie); z niektorých z nich sú dokonca k dispozícii aj ukážky (úryvky).

(Pozn.: ak ste túto informáciu dostali e-mailom, nemusíte otvárať váš prehliadač, stačí jednoducho kliknúť na tu uvedenú webovú adresu, t.j. na: www.knihy-benjan.sk).

So srdečným pozdravom

MBKB

mb@knihy-benjan.sk